

„Zničteho, ať nás nechá být....“

Když mi v pondělí ráno přistála v e-mailu zpráva od kapitána našeho amatérsko-zážitkového běžeckého týmu Nugget Brothers (pozor, máme v týmu i Sisters) ohledně předregistrace na Vltava Run 2019, měl jsme celkem jasno, co „hodit na papír.“

Papír toho sice snese hodně, ale srdceryvné příběhy si nechám na jindy a podělím se s Vámi o realitu všedního života.

Osud mi přihrál zaměstnání v Diagnostickém ústavu v Brně, kde pracuji na pozici speciálního pedagoga. Práce kreativní, náročná, nikdy nevíte, co se daný den stane a odehraje. Naše klientela se skládá z dětí, s opravdu pestrými minulostmi a výchovnými problémy od záškoláctví, přes drogovou problematiku, až po vraždy.

Děti v našem zařízení trpí vesměs všechny společným „postížením“, a to nabubřelým egem a obrovským sebevědomím. A to je potřeba čas od času srazit dolů.

Většina našich dětí, než začaly mít výchovné problémy sportovalo. Ať už hrály fotbal v „pralesní lize“ nebo se aktivně účastnily soutěží pod hlavičkou dobrovolných hasičů, měly pravidelně nějaký pohyb. Ten se však postupně z jejich života vytratil a jejich už tak v mladém věku chátrající tělesné schránky nám dále strádaly před očima. To si však naši mladí svěřenci nedokázali připustit a stále věřili tomu, jak jsou na tom po fyzické stránce dobře a kdykoliv by chtěli, můžou se bez problémů aktivně vrátit na vrchol.

Během roku, mohou pravidelně na zátěžovou diagnostiku do Jeseníků. Tady naše svěřence podrobíme značné fyzické zátěži (turistika/cyklistika), a následně sledujeme, jak na ni reagují, jak se dokáží s fyzickou zátěží vyrovnat. V tuto chvíli se mění neohrožení mistři světa ve slečinky, což si pochopitelně nikdy nepřipustí. Ještě dopoledne „Rambo“ se před očima mění v baletku Národního divadla. Naším nepsaným pravidlem je, jako asi na většině podobných kurzů, děti patřičně utahat, aby byl v noci alespoň trochu klid.

Na jednom takovémto kurzu se rozhodly tuto strategii vyzkoušet naše dětičky. Zřejmě si všimly mých postupujících šedin a prohlubujících se vrásek na čele. Z těchto prvotních znaků, ohlašujících blížící se nejen pokles tělesné formy, zřejmě usoudily, že budu snadná kořist pro to mě utahat. Naštěstí nedisponovaly informací, že jsem kdysi studoval, mimo jiné, fakultu sportovních studií a z předchozích let intenzivního sportování si ještě jakousi formu držím, a to hlavně díky běhání.

Ranní nástup mé skupiny pěšáků, která měla před sebou výstup na Sněžku, proběhl standardně, svačiny a pití nafasováno, oblečení dle pokynů rovněž. Při fasování svačin mému uchu neunikl krátký hovor mezi borci z mé skupiny: „ZNIČTE HO, AŤ NÁS NECHÁ BÝT.“ Od prvních metrů bylo jasné, o co pánům půjde, a nasadili ostré tempo. Po první hodině ostré chůze, se začaly u některých borců projevovat první dechové potíže. Jejich smrštené plíce absentující druhý den nikotin, nezvládaly přísun čerstvého kyslíku. Hlášky typu: „...hele vole, já mám asi výškovou nemoc,“ mluvily za vše. Naše skupina připomínala výjezd plicního oddělení, kdo nechrchlal s námi, chrchlal proti nám. Marně jsem se snažil být vtipný a vysvětlit jim poměr vzácných plynů, kyslíku a oxidu uhličitého ve vzduchu.

Po té, co se borci stabilizovali, pokračovali jsme směle nahoru. Tempo však výrazně polevilo.

Do čela naší skupiny se rázem dostali nekuřáci. Skupinu teď vedl Jirka (kvůli GDPR, prostě jen Jirka). Urostlý chasník z Dolních Louček, srdce dobráka. Jirka po cestě křísil kyslíkem otrávené kamarády, některým dokonce vzal batohy. Trošičku mi dělal starosti, protože pokud by mě měl někdo utahat, tak jediný v potaz přicházel právě on. Částečně mu sekundovali ještě dva borci. Po další hodině chůze i dva sekundanti ztráceli dech. Jirka furt nic. Naštěstí mi do karet zahrála sama příroda. Jelikož si borci snědli většinu jídla už během první hodiny a hlad se dostavil dřív než čekali, jediným slušným zdrojem energie byly lesní plody – převážně borůvky. Jirka se do nich pustil po vzoru medvědů Grizzly. Poté, co vyčistil území o rozloze fotbalového hřiště od veškerých borůvek, vše řádně spláchnul zbytkem tekutin, kterými disponoval.

Borci, kteří se podpírali vzájemně a v malých neforemných skupinkách stoupali vzhůru stylem „jeden krok dopředu a dva zpátky“, se snažili jen přežít a dostat se co nejdřív do pelechu. I na Jirku došlo, jeho zakručení v břiše, které by v zimě jistě uvolnilo v Obřím dole nejednu lavinu, bylo předzvěstí následujícím událostem. Asi nemusím zabíhat do detailů. Jirka nevěděl, kam dřív skočit, tam za zakrslý smrk, tam za balvan,..... ani netuším kolikrát.

Zpětně si vybavuji, jak postupně mizel a zase se objevoval na cestě za námi i před námi, čelo orosené, zadnice opruzená.

Kdo z borců si pamatuje dosažení vrcholu Sněžky, dodnes nevím. Co však vím jistě je, že po doplazení se mé skupiny zpět na chatu, padli všichni do postelí bez večeře, jen Jirka si dal kotel hořkého čaje a úspěšně sekundoval ostatním v poloze ležících střelců.

I když se mi postupně vlasy barví přírodní šedí a vrásky se rok od roku prohlubují, díky každoroční účasti na Vltava Runu, mě to donutí zvednout zadek z gauče a vyběhnout ven, abych předešel podobným kyslíkovým či jiným obtížím líných peciválů.

Tak já letím ven, dneska zkusím borůvky, prý pak budu rychlejší.....

Za tým Nugget Brothers

Jeffry

P.S. od kapitána: Pokud jste ten blábol od teamového kolegy dočetli až sem, jistě chápete level naší zoufalosti způsoběný touhou opět běžet. Tak nám udělejte radost! Díky :-D :-D